

Vertaalwerk

Carla Glaser is coördinator van de partnerwerkgroep van de NVA Regio Noord-Brabant. Zelf is ze ook 'partner-van' en over haar ervaringen in het dagelijkse leven schrijft zij af en toe een column voor dit blad..

In een artikel van relatiepsychotherapeut Mia Smeltzer¹ kwam ik in de eerste alinea het woord 'vertaalwerk' tegen. Dat woord nam me meteen voor haar in en ik las met belangstelling verder. Ik moet bekennen dat ik een zeker wantrouwen koester als professionals, die in hun eigen dagelijkse leven niet met autisme van doen hebben, mij even gaan vertellen hoe het zit. Ik ben als partner-van trouwens altijd al erg op mijn qui-vive. Ik sta op scherp als het om woorden gaat. Het luistert allemaal nauw.

Het vergt veel aanpassing van beide zijden om een eenduidig gesprek te voeren.

Vertalen, dat doe ik de hele dag. Dat we twee aparte talen spreken, hadden we in het begin van ons samenzijn natuurlijk nog niet zo door, maar dat er vaak misverstanden waren en zijn, dat is een feit. Het vergt veel aanpassing van beide zijden om een eenduidig gesprek te voeren. Aan een half woord genoeg hebben, dat is er niet bij. Vanzelfsprekendheid, ook al zo'n begrip waar ik droevig van word en tegelijkertijd erg naar verlang. Later, toen we wisten dat we met autisme te maken hadden, hebben we ook nog geleerd niet oeverloos te blijven argumenteren. "Als ik dan iets positiefs moet zeggen over opgroeien in een gezin met autisme", zei mijn dochter eens, "is het dat ik heel goed heb leren formuleren."

Soms heb ik toch behoefte om mijn standpunt uit te leggen. Ik heb natuurlijk ook mijn eigenaardigheden! Zondagmorgen. Ik kom de kamer binnen. Mijn man leest zijn krant. Ik kijk naar buiten, de achtertuin in. "Nou hééft het vannacht eindelijk geregend", zeg ik, "en nou staat die grote partytent nog steeds midden op het gras!" Zonder op of om te kijken, antwoordt hij: "Daar kan die partytent wel tegen." Ik ben even uit het veld geslagen. "Ik bedoel, dat ik het jammer vind dat niet ál het gras nat geworden is!"

Wat gebeurt hier? Ik refereer aan een groter geheel: dat het de afgelopen weken zo droog is geweest, dat we vaak en veel de tuin gesproeid hebben. Hij refereert sec aan dat wat gezegd wordt, hij koppelt dat los van welk verband dan ook. Hoezeer ik ook bedacht denk te zijn op die andere manier van kijken, ik ben toch vaak weer verbaasd, en geïrriteerd. De vermoeidheid van een dag wordt opgebouwd uit dit soort schijnbare onbenuligheden, futiliteiten. Mia Smeltzer noemt paren, zoals wij zijn, topsporters. Ik kan daar helemaal mee instemmen en ik ben blij dat zij dat zo ziet.

Deze topsporter besluit een pauze in te lassen. Ik loop naar de keuken om koffie in te schenken. Er komt een vrolijk liedje bij me op:

*Laat u maar, laat u maar, laat u maar meneer,
Het hoeft niet meer, tot de volgende keer,
Mag ik u dan vriendelijk bedanken voor de eer,
Laat u maar, laat u maar, laat u maar meneer!*

Met dank aan Annie M.G. Schmidt ■

¹ Het hier bedoelde artikel "Onopgemerkt leed" is te vinden op onze website www.autisme.nl (> autisme > relaties en familie > partners). Mia Smeltzer is een van de sprekers tijdens de NVA-Themadag 'Autisme in partnerrelaties' op zaterdag 19 november.